

EILANDERS

veertien winnende eilandverhalen

&

DE NIEUWE HUISHOUDSTER

een mini-novelle van
MARCELINE DE WAARD

Inkijkexemplaar

EILANDERS

veertien winnende eilandverhalen

&

DE NIEUWE HUISHOUDSTER

een mini-novelle van
MARCELINE DE WAARD

Eerste druk 2022

Copyright © Marceline de Waard

Copyright @ Annemieke de Schepper, Bruno Lowagie, Cecile Koops, Conny Hoogendoorn, Frans van der Eem, Hanneke Simons, Harrie Adema, Joseph Roelands, Lisette van Eerten, Luc Vos, Marloes Schel, Meta du Crocq, Nel Goudriaan en Sacha Voogd.

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious

Omslag inspiratie foto Marceline de Waard

Profielfoto Kees Winkelman

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio

Illustratie pagina 17 Els de Schepper

Illustratie pagina 44 Cecile Koops

Redactie Sabine Mourits | Tekst in Detail

Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-52-2 | NUR 301

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EILANDERS

veertien winnende eilandverhalen

&

DE

NIEUWE

HUISHOUDSTER

Ambilicious Breda | Kalmthout

VOORWOORD

Dit is mijn feestbundel.

Vijf jaar geleden publiceerde ik voor het eerst een kortverhaal online. Daarnaast was dit het derde jaar dat ik een zomerschrijfwedstrijd organiseerde. Om dit te vieren vindt je in deze bundel de veertien winnende verhalen van de schrijfwedstrijd en een mininovelle van mijn hand.

Voor mijn lezers was er een speciale actie: zij konden aangeven welk verhaal zij het beste vonden en waarom. Opmerkingen van Ben Bijker, Harmke Roestenburg, Jenny Brands, Louise Jonkman, Nicole van 't Hof en Patrick Deters zijn te vinden naast hun favoriete verhalen.

Het thema van deze bundel is 'Eilanders'. Dit koos ik om dat mijn laatste boek 'Terugkeer' speelt op het fictieve Schotse eiland 'Hebridensmaragd'. De in deze bundel opgenomen mininovelle 'De nieuwe huishoudster' speelt zich af op het door mij bedachte Kanaaleiland 'Coleoptere'.

Marceline

DEEL I

EILANDERS

Annemieke de Schepper

Frans van der Eem

Hanneke Simons

Nel Goudriaan

Bruno Lowagie

Cecile Koops

Joseph Roelofs

Meta du Crocq

Marloes Schel

Luc Vos

Conny Hoogendoorn

Harrie Adema

Sacha Voogd

Lisette van Eerten

OVER DE VERHALEN

Voor de wedstrijd waren de schrijvers vrij het thema naar eigen inzicht te interpreteren. In willekeurige volgorde, de veertien winnaars met het bijbehorende juryrapport van mijzelf, mijn oordeel en mijn mening.

ANNEMIEKE DE SCHEPPER – DE EILANDER EN HET MEISJE

Sfeervol en mooi zijn de woorden van Annemieke over een bijzondere eilandnacht. Verrassend ook omdat er iets anders gebeurt dan je zou verwachten. Een verhaal om blij van te worden.

FRANS VAN DER EEM – EEN VEILIGE HAVEN

Op fantastische wijze komt de Ierse mythologie op zijn ‘Vrouweneiland’ tot leven. Maar: wat doet een man daar? Een verrukkelijk verhaal.

HANNEKE SIMONS – CIRKELMEISJE

Met cirkels creëert een beschadigde vrouw een figuurlijk eiland. Sober en eenvoudig, een verhaal dat ontroert.

NEL GOUDRIAAN – WEERZIEN

Een nagelaten brief is aanleiding om het verleden van een familie te ontrafelen, langzaam ontvouwt zich een drama. Een teer en gevoelig verhaal.

BRUNO LOWAGIE – DE ARCHIPEL

Een verhaal dat leest als een metafoor. Of is de archipel van Bruno bedoeld als beeldspraak voor onze huidige tijd? Origineel en met een vleugje hoop.

CECILE KOOPS – BELANGENVERSTRENGELING

Een romantisch vervallen huis met bloembakken komt tot leven als decor van een liefde én van een lieflijke eilandhaven. De werkelijkheid die eronder schuilgaat is minder idyllisch. Een sfeervol verhaal.

JOSEPH ROELANDS – CURAÇAO

Zon, zee, strand en vakantieliefde: ook dat hoort bij eilanden. Laat je meevoeren naar Curaçao en droom lekker weg met dit luchtige verhaal.

META DU CROCQ – DE LEGENDE

Legenden, ook dat is iets wat bij eilanden hoort. Zijn het eigenlijk wel legenden of maken ze op sommigen eilanden nog steeds deel uit van het leven? Een magisch verhaal.

MARLOES SCHEL – FAMILIE

Op een eiland is het soms net of iedereen met elkaar is verbonden, of je dat nu leuk vindt of niet. Het fenomeen dat je soms spoken ziet waar ze niet zijn, is velen wel bekend. Samen vormen ze een speels verhaal.

LUC VOS – DE T-BAR

De engheid van een gesloten eilandgemeenschap is de sfeermaker in een eilandbar. Wat schuilt er achter de T? Een unheimisch verhaal.

CONNY HOOGENDOORN – HET SMALLE PAD

Een vluchthaven, een liefdesnestje, een andere wereld ver weg van de realiteit van alledag. Een verhaal getekend door romance en desillusie.

HARRIE ADEMA – BEAN NA MARA

Vrouwen die achterblijven, mannen die verdwijnen in zee. Heden en overlevering vloeien ineen. Een fijn Hebriden-verhaal.

SACHA VOOGD – LUCHTTIJD

Eilander als metafoor voor het afgesneden zijn van anderen. Wat voor vreselijke misdaad kan een vrouw begaan dat zelfs contact met medegevangenen niet wordt toegestaan? De schokkende waarheid maakt het een aangrijpend verhaal.

LISETTE VAN EERTEN – THUISKOMEN

Lichtvoetig en speels rollen woorden over het papier. Ze geven vorm aan een eiland dat niet alleen mooi is, maar waar ook traditionele denkbeelden heersen. Tenminste, dat denkt de hoofdpersoon. Een behaaglijk verhaal.

DEEL II

DE NIEUWE HUISHOUDSTER

Marceline de Waard

DE OUDE HUISHOUDSTER

Het geluid van dravende paarden komt dichterbij. In Het Wapen van Coleoptere wacht Sybil voor het raam. Zal de wagen vandaag wel voor de deur stoppen?

Wagenwielen ratelen over de onverharde weg. Ze minderen geen vaart. De wagen dendert voorbij. De wapperende zwarte lokken van de seigneur verdwijnen uit haar zicht. Met van teleurstelling zware armen laat ze het gordijn los. Haar gewrichten steken.

‘Misschien volgende keer. Ik heb altijd van mijn schoonmoeder begrepen dat ze op jouw komst meer dan drie jaar hebben moeten wachten.’ Valerie geeft ter bemoediging een kneepje in Sybil’s hand.

‘We zijn nu pas elf maanden aan het zoeken. Ik weet niet of ik het zo lang volhoud.’

Jeanny komt met een blad thee en scones uit de keuken van Het Wapen. ‘Misschien moeten we de seigneur vragen of we actiever kunnen werven,’ zegt ze.

‘Met de tradities van Coleoptere mag niet worden gerommeld. Ik red het wel, onze seigneur is ervan overtuigd dat de juiste opvolgster op tijd zal verschijnen. Dat geloof geeft mij de kracht die nodig is om mijn taak te vervullen.’

‘Je bent een sterke vrouw, Sybil,’ reageert Valerie.

Jeanny knikt. ‘We zullen de dominee vragen zondag voor extra kracht te bidden. En natuurlijk willen Valerie en ik ook altijd helpen.’

‘Uitgesloten.’ Met een driftigheid alsof ze hordes rondzwermende vliegen moet verdrijven, schudt Sybil haar

hoofd. 'De taken van de huishoudster mogen niet door anderen worden uitgevoerd. Bovendien hebben jullie je handen vol aan het werk op de boerderijen.'

De jongere vrouwen sputteren niet tegen, het samen met hun echtgenoten draaiende houden van de twee boerderijen op het eiland is inderdaad geen sinecure. Niet in de laatste plaats omdat Coleoptere geen elektriciteit heeft. Het huishoudelijk werk en ook veel van het boerenwerk gebeurt nog op eeuwenoude wijze.

'Dan gaan we maar.'

'Morgen is het weer vroeg dag.'

Valerie en Jeanny stapelen de vuile vaat op, wassen af en wensen Sybil een goedenacht.

Sybil blaast de kaars naast haar bed uit en trekt de dekens tot aan haar kin. Haar lijf is uitgeput, haar hoofd tolt. Zou haar opvolgster al op Guernsey zijn? Of is ze ergens waar ze zich niet bewust is van het bestaan van de Kanaaleilanden? Voordat zij hier kwam, stond ze ook niet stil bij het leven op deze eilanden die, hoewel vallend onder de Engelse Kroon, dichterbij de Franse dan de Engelse kust liggen. Het is dat haar ouders tijdens de Tweede Wereldoorlog een pleegkind van Guernsey hadden, anders was ze hier nooit beland. Was het toeval dat Sheryl in hun gezin belandde, of was het voorbeschikt omdat dit haar de weg zou leiden? Aan de seigneur of dominee kan ze het niet vragen, de voorgeschiedenis van de huishoudster blijft geheim. Ook dat is onderdeel van de wetten van deze leefgemeenschap.

Haar gedachten tolleren verder. Terug naar de zomer dat ze achttien werd. Roze lippen en de zachte blonde krullen van de keukenmeid, nat gelebber en de ruwe handen van

de boerenbuurzoon. Haar vader had bedacht dat ze met hem moest trouwen zodat ze net zo'n dienstbaar boeren-vrouwenleven als haar moeder zou hebben. Na al die jaren rilt ze nog steeds bij de gedachte. Het was het jaarlijkse kerstkaartje van Sheryl dat haar een ingeving gaf.

'Alstublieft, moeder, mag ik een keer op bezoek bij Sheryl? Daarna beloof ik dat ik doe wat vader wil.' Ze zei het op smekende toon, met haar meest onschuldige blik en haar vingers gekruist achter haar rug.

Het was genoeg om moeder zover te krijgen om bij vader een goed woordje voor haar te doen: 'Laat haar een keer iets van de wereld zien, dat geeft rust en daar wordt ze een tevreden echtgenote van.'

Op de veerboot naar Guernsey droomde ze dat Sheryl's ouders haar zouden smeken te blijven of, beter nog, dat een rijke oude heer haar zou schaken. De werkelijkheid was anders. Sheryl's ouders waren helemaal niet blij met de levende herinnering aan de tijd dat hun dochttertje in Engeland verbleef. Tot dan had Sybil niet begrepen hoe traumatisch het voor de eilanders was geweest hun kinderen in de oorlog naar Engeland te sturen.

Ze zag het voor zich, de lange stenen pier voor de aanlegplaats van de veerboot naar Engeland. Gevuld met kinderen, hun ouders op de kade. Gescheiden voor een tijd waarvan ze niet wisten dat hij jaren zou duren. De tranen, de wanhoop, het schrijnende verdriet. Nog steeds tastbaar in de blik waarmee Sheryl's ouders haar opnamen.

Hoewel Sybil wist dat zij hier niets aan kon doen, begreep ze heel goed dat haar Engelse tongval beet als zoutzuur in een nauwelijks geheelde wond. Een wond gekerfd door de Engelsen met hun beslissing de Kanaaleilanden niet te

verdedigen tegen de dreigende overheersing van Hitler omdat ze strategisch geen belang hadden.

Om aan de stilverwijtende blikken te ontkomen, dwaalde Sybil verloren over kinderkopjes door de smalle straatjes van Saint Peter Port. Een doolhof waarin ze op een keer de weg kwijtraakte. Ze sloeg hoek na hoek om en opeens kwam ze uit bij de haven. Van opluchting werden haar benen slap en sprongen de tranen in haar ogen. Het is dat ze een kop thee nodig had en even moest zitten, anders had ze nooit de deur van die pub opengeduwd.

Verlegen onder de nieuwsgierige blikken trok ze zich met haar thee terug in een hoek. Boven het tafeltje hing een prikbord met vraag en aanbod. Om zichzelf een houding te geven, draaide ze ernaartoe om te lezen wat er zoal werd gezocht en aangeboden. Haar oog viel direct op een kaartje met een groene kever:

*'Huishoudster gezocht voor de seigneur van Coleoptere.
Kandidaten gelieven zich vrijdag om 09.00 uur te melden in
de ferryhaven van Guernsey'.*

Ze haalde het van het bord. Of het statisch was, zo'n schok ging er door haar heen.

Nu hangt er in dezelfde pub opnieuw zo'n kaartje. Ze vraagt zich af wat voor vrouw het dit keer van het bord zal halen om als een reddingsboei te omklemmen.

Ze zucht, stompt haar kussen opnieuw in model en draait op haar andere zij.

Het eerste daglicht dooft langzaam het licht van de sterren, eindelijk glijdt ze weg in een droomloze slaap.